

s temi številkami stoji danes, ne morem povedati, ker se je od tistega časa nekoliko občin-skega pašnika, ki mu mi „trate“ pravimo, spremenilo v njive in travnike, a mera istih mi ni znana. Dalje se v knjigi čita, da je v onej dobi ves imela 31 hiš, „domačih“ prebivalcev pa 210, in sicer 100 oseb možkega in 110 ženskega spola. Letos je koncem septembra bilo tako-le: vseh ljudi po 32 hišah je skupaj 179, to pa 101 možki in samo 78 žensk. Jaz sem štel jedino le tiste, kateri imajo domovinsko pravico tukaj, čeravno ne bivajo sedaj doma, n. pr. vojaki, dijaki, službeniki. Gledé živine knjiga piše, da je pred blizo sedemdesetimi letmi v vesi bilo 44 konjev, 2 vola in 55 krav. Kolikor sem mogel zračuniti, imamo sedaj 85 konjev, 8 volov in 99 krav in še več ostale goveje živine.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V našem ministerstvu so se izvršile imenitne spremembe. Minister za poljske zadeve, Flor. pl. Ziemalkowski, je odstopil ter stopi na njegovo mesto Grof Zaleski, doslej ces. namestnik v Lvovem. Češki minister, baron Pražak, odloži vodstvo ministerstva prava ter je postal minister prava grof Schönborn, doslej ces. namestnik v Brnu. Minister Pražak ostane nam vedno in po zasluženji v lepem spominu in novi minister, grof Schönborn, je katolišk mož in ima torej človek lahko zaupanje do njega. Le-ta sprememba v ministerstvu je tedaj, kakor sodimo iz novih ministrov, jako srečna. — Predsednik drž. zbora, dr. Smolka je obhajal v nedeljo, dne 14. oktobra, 40-letnico, odkar je bil prvokrat predsednik v drž. zboru t. j. leta 1848. Enake slovesnosti véaka pač menda redko kedaj kak predsednik. — Koncem meseca novembra bode II. katoliški zbor na Dunaji in ni resnica, da mu brani vlada obravnave gledé verske šole. — V dež. šolskem svetu v Gradci sedi mož, H. Noč, čegar ime nosi na čelu neka knjižica, izdana v Gorici. Ako je v resnici njegova, potem imamo pač jasen dokaz za to, da nam je kaj k malu treba verske šole, kajti v knjigi je polno nejevere. — Koroške nemškutarje jezi hudo odkrita beseda posl. G. Einspielerja, da slov. ljudstvo ne mara ljudskih šol, kakor jih ima sedaj ter da ga boli, če podučuje slov. otroke učitelj in ne zna jezika svojih učencev. Žal, da se godi še vedno po nekaterih šolah tako ubogim otrokom. — V četrtek, dne 18. oktobra, odpre se slovesno sadna razstava v Ljubljani, pravi se, da bode razstava jako lepa. — Na Kranjskem se tožijo, da iztirjuje sem ter tje kateri okr. glavar z napeto silo kazni, ki zadéjo stariše, ako ne hodijo njih otroci v redu v šolo. — Kranjski dež. zbor še ni izvršil svojega dela. Prošnji raznih

občin, naj se odpravi dež. naklada na žganje, zbor ni mogel uslišati, ker ne ve, odkod dobode denar, ki bi tako izostal deželi. V Gorici Lahov ni sram blata, ki ga namečejo njih „pobi“ na slovenske ali nemške napise trgovcev. To vam je pač čudna olika! — Dež. zbor večkrat obžaljuje, da še vlada ni naredila ital. vsenčilšča v Trstu ter da še vedno dopušča vpisovati slovenski v zemljiščne knjige. No nam pa je oboje po volji. — Istarski dež. zbor je oglasil Opatijo za letovišče, ne vemo, če bode to posebna sreča za ta sicer lepi kraj. — Hrv. sabor ali dež. zbor odpre se v Zagrebu dne 10. novembra. Hrv. ban, grof Hedervary je potoval po hrv. Zagorji tik štajarskih mej. Upilo pa se mu je le bolj „na komando“, redko iz proste volje: živio! — Ogerska vlada se vedno bolj prepričuje, da ima ljudi v svojih uradnih, ki so — goljuhi. Kriva je teg pač le sama, ker je vzprejemala v službe ljudi tem rajši, čem bolj so bili „iskri Madjari“, druge pa je rada déla iz službe samo za to, ker ni bilo v njih žilah enake, madjarske krvi. — Ces. namestnik v Lvovu postane grof. A. Badeni. Mož ima dobro ime pri Poljaci.

Vunanje države. Sv. Oče so vzprejeli koj drugi dan, ko je nemški cesar prišel v Rim, njega in grofa Bismarcka. Cesar je ostal celi dve uri pri sv. Očetu. — Italija, to se pravi, italijansko ljudstvo, ki drži s sedanjo vlado, pozdravlja nemškega gosta, cesarja Viljema, povsod z velicim navdušenjem, posebno mesti Rim in Neapel ste bili v tem „pridni“. — Francoski minister vojne je prepovedal puščati tuje častnike v vojaške šole. Tega mu ne zameri menda nihče. — Ministerstvo Floquet še ostane dalje ter mu je zbornica izrekla še svoje zaupanje. Veliko pa ne pomeni to zaupanje. — Prepis zdravnikov nemškega cesarja Friderika še ni pri konci. Sedaj je izdal anglijski zdravnik, Mackenzie, knjižico ter toži v ujej čez veliko nevednost nemških zdravnikov. Isto pa so rekli nemški zdravniki že poprej čez nj. Čegava je resnica? — Knez Bismarek ni posebno vesel tega, kar sta nemški cesar in pa grof Bismarek dosegla na Dunaji. Njemu je to vse premalo! — Rusija stavi slej ko prej na svojih mejah kraj Nemčije in Avstrije trdnjave in kaže s tem, da nima preveč zaupanja v to, da ostane dolgo sedanja „sapa mirú“. Tudi cest ima že precej novih iz notranjih svojih dežel do meje. — Srbija dobi tudi vojaške vaje, zakaj ji bodo, to ni znano. Kralj Milan biva na Dunaji in pojde za tem domov, v Beligrad. Vprašanje gledé ločitve zakona še visi, vendar pa se sodi, da sili kralj na ločitev. — Nemire v Makedoniji piše Turčiji na rovaš Rusije, vendar pa sodi, da ji niso nevarni. Ni nemogoče, da se kedaj še kesá te svoje sodbe. — Grški kralj praznuje k malu 25letnico svojega vladanja in pride o tem času veliko vojaških la-

dij, tudi avstrijska pride tje v Pirejsko lukko. — Nemški naselbi v Afriki prede čem dalje, tem huje. Sedaj pa še ni gotovo, če ji pošlje Bismarek vojakov na pomoč. Po takem bode k malu konec naselbe, ki je gnala o svojem času toliko hrupa pri Nemeih.

Za poduk in kratek čas.

Kako v Afriki zamorce lovijo in ž njimi tržijo.

(Konec.)

„Časih zamorske sužnje več mesecev daleč ženejo. Čreda je vedno manjša. Če bi nekateri zavoljo neznoznega mučenja nameravali postaviti se ali pa pobegniti, jih beluni*) s sabljami napadejo in pustijo ranjene ob cesti ležati, a ne da bi jih klade rešili. Zato pa resnico govorijo, kateri pravijo: Če bi kdo pot zgrešil, ki drži iz notranje Afrike v daljna mesta, v katerih s sužnji tržijo, lahko bi ga našel in spoznal po mrtvaških kosteh, katerih je vse polno ob cesti.

Že jako pičlo število jih zadnjič pride na sejem. Časih jih komaj polovica in še manj prebije težavno pot. Na sejmu se zdaj vrstijo sicer drugačni prizori, a sramotni in grozovitni so, kakor prejšnji. Zamorce postavijo na sejem, kakor ljubo živino. Preiskujejo jih, kakor pri nas konje ali vole. Pregledajo jim noge, roke in vse ude telesa, pogledajo jim tudi na zobe in potem presodijo, za kakšni posel bi sodili in koliko dela bi zamogli premagati. Potem se v pričo vbogih trpinov pogajajo za ceno, in kedar se pogodijo, je zamelec z dušo in telesom tistega, ki ga je kupil. Nihče ne gleda na sorodstvo: oče, mati, otroci se morajo za vselej ločiti, naj še tako vpijejo in žalujejo; še manje pa gledajo na poštenje, ker sužnji morajo vso nesramno hudobijo svojih trinogov trpeti. Gospodar zamore svoje sužnje mučiti in klati, v osrednji Afriki se nikdo za to ne briga.

Vendar smo s tem strašne prizore le površno popisali. Naši misijonarji so še vse huje reči gledali. Videli so, kako je grozovitni trinog potegnil sabljo ter z enim mahom odsekal glavo sužnju, ki ga je razjezil; drugemu zopet je odsekal eno roko in eno nogo ter ga potem pognal v visoko travo kraj ceste, rekši: zdaj bo te leopard laglje zavohal in te bo učil, kako se maršira.

Jaz pa stvari ne pretiram. Kupčija z zamorci je tako grozovitna in sramotna, da se tukaj ne da nič pretirati. Za može navadno kupei dosti ne marajo, ker se jim spuntajo ali posamezni tudi pobegnejo. Najrajsi lovijo žen-

ske in otroke, ki so slabi in boječi in se kruti moči ne upajo upirati. Ženske in otroke tudi laglje odajo, ženske v nezaslišano pohotnost, otroke pa, da jih v svoje namene odgojijo. Najdejo se muhamedovski glavarji, ki imajo po 1200 žen, in tudi najrevnejši muhamedovec ima po več žen. Saj na sejmu dobi ženo po ceni, — za eno kozo, otroka pa še bolj po ceni — za kilo soli.

In veste, koliko sužnje muhamedovski barantači vsako leto prodajo? Naši misijonarji pravijo, da 400.000. In če računimo, da komaj vsakega štrtega živega na sejem pripeljejo, po tem takem vsako leto dva milijona zamorcev polovijo in ugonobijo. Če ne bode od nikod pomoči, bode v nekaterih letih cela notranja Afrika opustošena in brez ljudi. Temu računu pa se ne čudimo, ker misijonarji pišejo, da niti dan ne preide, da bi mimo ne gnali črede zamorcev“. Molimo in — dajmo kaj za zamorce!

Boreski.

Smešnica 42. „Ni lepo“, pravi tujec krčmarju, „ni lepo, če vas vprašam: Je-li to vino v resnici ljutomersko ali meni se zdi, da je za tako preleško.“ „Je“, odvrne drugi gost izza mize, „v resnici je ljutomersko, pa to ime še ima le — po krstu.“

Razne stvari.

(Od potovanja.) Njih ekscelencija mil. knezoškof so se odpeljali včeraj na Dunaj ter jih bodo svitli cesar dnes, dne 18. oktobra vzprejeli.

(Imenovanje.) Na c. kr. vladniško šolo v Mariboru pride g. F. Leske, nadučitelj v Rušah, kot začasni učitelj. V učiteljskih krogih se pa ne sodi ugodno čez to imenovanje.

(Mestni proračun.) Mesto Celje ima leta 1889 stroškov fl. 59.403-65, prihodkov pa samo fl. 38.884-96, primanjkuje mu torej celih fl. 20.518-60. Le-teh si upa največ dobiti iz priklade na dac pri mesu, vinu, pivu in žganji.

(Slov. šola.) Okr. šolski svet v Celji je vrnil tistim občinam, ki so prosile za popolnem slov. šole njih prošnjo ter jih prosi, naj še o svoji prošnji sklepajo na novo in to „kar najprej“. To je pač čudno zahtevanje ali pa mar misli okr. šolski svet, da ne sedé močje v dotičnih obč. zastopih? Upamo, da dobi le-to prepričanje k malu po obč. zastopih samih.

(Povodenj.) Kakor je znano, leži Celje prav nizko ter jim preplavi Savinja skoraj vsako leto mesto kje na katerem konci. Mestni zastop pa je prišel sedaj že srečno do tega, da je izvolil posebno komisijo, češ: naj ona odpravi sitno povodenj.

(Otroška bolezen.) V občinah: Laški trg, sv. Krištof in Marija Gradec je 80 otrok

*) Tisti, ki z zamorci barantajo, so namreč bele kože, kar je za nas beljake sramota.